

Otvorena knjiga

Beograd 2017.

Copyright © Zoran Petrović, 2017
Copyright © za ovo izdanje Otvorena knjiga, 2017

Sva prava zadržana uključujući pravo na reprodukciju
u bilo kom obliku u celosti ili delimično.

ISBN 978-86-7674-257-8

ZORAN PETROVIĆ

PRAZNIK
ZVERI

ŽETEOCI

Beograd 2017.

REČ AUTORA

Dragi čitaoci, svi likovi u Prazniku Zveri su izmišljeni i svaka sličnost sa stvarnim osobama, u bilo kom vremenskom periodu koji knjiga opisuje, sasvim je slučajna. Ovu rečenicu ste, verujem, već toliko puta videli i čuli, međutim ona ne važi za natprirodna bića u ovom delu jer nisu ni slučajna ni izmišljena. Ona su i te kako stvarna.

mom sinu Milošu

Svetlost misli da putuje brže od ičega drugog, ali greši.
Gde god da ode, zatekne Tamu koja je tu stigla pre nje i čekala je.

Teri Pračet

PROLOG

Šmrkovi ponoćnih perača ulica uvijali su se poput dve ogromne crne zmijske, gromoglasno šišteći i bljujući moćne mlazove vode. U svoje naručje, trotoarima kao raširenim rukama, primao ih je Bulevar i slivao niz sebe, nalik čemernim suzama. Plakao je kao da predoseća da će uskoro u njegovoj blizini jedna mlada osoba nasilno izgubiti život.

Kupila je dopunu i sladoled od trešanja. Dve duge noge u patikicama i svetlim farmerkama ponele su je niz ulicu, a njeni crni uvojci krenuše da se raspravljaju sa bulevarskim povetarcem. Kada se udaljila nekoliko metara, trafici je prišao neobičan tip sa crnom *Ramones* frizurom, upalim očima i isturenim jagodicama, u beloj košulji sa kravatom, sivom riblja - kost sakou i crnom kožnom torbicom prebačenom preko ramena. Govorio je jako brzo i naglašavao svaku reč takvim intenzitetom da se činilo da prosto svaki slog odvojeno jurca ka završetku rečenice.

„Imate li staru Stripoteku?“

„Izvinite, nisam Vas čula od saobraćaja“, pokušala je da kupi malo vremena i smisli odgovor prodavačica koja je u doba izlaza nekadašnje Stripoteke postojala u glavama svojih roditelja samo kao veoma hrabra ideja. Saobraćaja u Bulevaru baš i nije bilo s obzirom na to da se bližila ponoć pa se zbog njene bele laži i onako već stidljivi mladić još više ušeptrlja. Udubljenim očima je otpratio usamljeno taksi vozilo pa se brzo okrete nazad i još brže istrese iz sebe:

„Stripoteku, kažem. Imate li je?“

„Nemamo trenutno. Pitaću sutra dobavljača”, bilo je sve što je mogla da smisli, ali dovoljno da neobičnom mladiću izmami žućkasti kež.

Ubrzanim korakom, nešto bržim i od reči kojima je komunicirao sa okolinom, krenuo je za dugim nogama koje je dobro odmerio koji minut ranije. Netremice je gledao u obrise telefona u zadnjem džepu farmerki koje je lagano sustizao, otkopčavajući kožnu torbicu. Posegnuo je u nju ne izvlačeći ruku dok mu je srce tuklo sve brže i brže, penjući se visoko do grla, tu odmah ispod Adamove jabučice. Na tramvajskoj stanici, dvestotinak metara iznad trafike, patikice, farmerke i telefon u njihovom zadnjem džepu se zaustaviše, ali je mladić nastavio istim ubrzanim ritmom. Izgledalo je da će se u njih zabiti i oboriti ih kao što kugla obara usamljeni čunj. Stigao je na metar od nje i brzopleto izvukao iz torbe kutiju cigareta.

„Imaš upaljač?”, potrčali su slogovi ka dugim nogicama u koje je još uvek gledao, ne dižući glavu.

“Ne pušim, izvini”, odgovori devojka i nakon kratkog pogleda na mladića, odluči da prošeta još jednu stanicu.

Nežne mladice platana mahale su zvezdama podstaknute prolećnim povetarcem, a ove im zauzvrat slale koketne treptaje. To udvaranje potraja do zore pa ni jedni ni drugi nisu bili najbolji svedoci događaja prethodne noći. U slabo osvetljenoj poprečnoj ulici, odmah iza Cvetkove pijace, ostali su samo tragovi. Iscepana omotnica sladoleda od trešanja, bačena pored velikog zelenog kontejnera, iz koga je virio krvlju ulepljen crni čuperak.

1. TAŠMAJDAN

dve godine kasnije

Još od one noći kada mu je ispod stola za večerom buduća svastika krišom spustila ruku na butinu, utiskujući u njega svoje duge, negovane nokte, Vjekoslav Konstantinović je slutio da će stvari krenuti naopako. Nekoliko sekundi kasnije, kada joj je uljudno, ali odlučno gurnuo ruku u stranu, slutnja je ustuknula pred užarenim očima odbijene devojke i ustupila mesto nemilosrdnoj izvešnosti da će mu se život uskoro promeniti.

Vremenom je zaključio da Barbarina empatija ima snagu nedonoščeta. Sumnjao je da je osvetoljubiva, kao i to da nikada nije oprostila sestri što se udala za njega, dobro situiranog perspektivnog beogradskog momka. Sve se to njemu odavno motalo po mislima, ali ono što nije mogao ni da nasluti je da je Barbara bila veštica. Bar su je tako doživljavali svi oni koji su sa njom dolazili u kontakt. Doduše, nije bila od onih pogurenih baba sa ogromnim kukastim nosom i crnom mačkom na leđima koje strpljivo stoje iznad kazana i mučkaju čarobne napitke u svojoj, od pogleda sakrivenoj, prljavoj jazbini. Svastika je bila onaj tip žene o kojoj se mašta, žena koju priželjkujete u krevetu, a u isto vreme se Bogu molite da zbog nje ne izgubite dušu. Strukolomna, bludozovna, sa nogama dugim, činilo se do temena, a od temena do pola ledja, kao gujama uvijenim gustim pletenicama, sjajno crnim, kao da je duše mladih gavrana u njih uplela. Međutim, kada malo bolje pogledate, jedino što ju je razlikovalo od ozloglašanih starica

iz bajki, bilo je to da nije imala ni veštičji nos ni mnogo godina. Imala je sve drugo. Jazbinu, svoj stan na poslednjem spratu solitera u Hadži Ruvimovoj, kod Kalenić pijace. Zastakljenu terasu na kojoj je po policama ređala tegle pune Bog te pita kakvih gadnih reagensa. Urokljive, tamnozelene oči u čijim bi dubinama mogao da se izgubi i udavi najokoreliji morski vuk. Imala je i belu mačku koja je nekada bila crna. Komšinice iz kraja tvrde da je jadnica pobeležila preko noći kada je njena gazdarica počela da se bavi vradžbinama, a zavidne udavače iz kraja su ogovarale da je Barbara mačku namerno omađijala u belo, eto tako iz hira, da još više kontrastom istakne svoju sjajnu, gavran crnu kosu.

Ali čak i da je obraćao pažnju na priče o svojoj svastiki, Vjekoslav ne bi poverovao jer je bio čovek od nauke. Diplomirao je psihologiju na Filozofskom fakultetu u Beogradu 1987. sa nepune dvadeset i dve godine, a nešto kasnije doktorirao kao najbolji među mnogim generacijama unazad. Često ljudi kažu, psihijatri i psiholozi, to je sve go ludak do ludaka. Kada je bio u pitanju Veks, kako su ga zvali bliski prijatelji i ekipa iz kraja, to je bilo tačno u velikoj meri. Još kao tinejdžer bio je opsednut serijskim počiniocima nasilnih zločina. Silovanja, ubistva, monstruoza dela nezamisliva normalnom umu, on je proždirao, halapljivo unosio u sebe ne plašeći se da će se u nekom momentu možda zagrcnuti. Odvažno je zavirivao u glave najvećih zlikovaca koji su ikada hodali planetom, bezobrazno flertovao sa tamom na dnu ambisa sve dok tama nije obratila pažnju i pogled uzvratila, namignuvši mu.

Tog januarskog jutra 2007. sedeo je sa tim mislima na klupi u Tašmajdanskom parku i gledao decu kako se igraju u snegu. Jedno dete izdvajalo se od ostalih. Najglasnija devojčica sa najviše energije, plavih loknica koje su, dok je trčala, kao praporci poskakivali na crvenoj zimskoj jakni. Srce mu je tuklo na poseban način od prvog dana kada je ugledao njegovu lutkicu na struju, kako je umeo da je zove. Njegovu voljenu ćerku, devetogodišnju

Dunju. Poštovao je Boga i crkvu i vera ga nije napuštala iako je i suviše zla video tokom godina, radeći za Ministarstvo unutrašnjih poslova kao forenzički psiholog. Gledao je Dunju kako bezbrižno poskakuje sa svojim vršnjacima i mislio, kao i nebrojeno puta do tada, kako bi vera nekog drugog bila dovedena u pitanje da je samo video delić užasa koji je u okviru svog posla video on, a posebno nakon stravičnih događaja koji su usledili u njegovom privatnom životu nakon što je odbio Barbaru.

Suznim očima gledao je svog plavokosog anđela kako mu prilazi pa se okrete i obrisa ih rukavom.

„Zašto plačeš, tata?“, brideli su od zime crveni obrašćići, a nebeski plave okice treptale dok mu se smeštala u krilo.

„Ne plačem, dušo. Počeo je jako da duva ovaj vetar. Trebalo bi da krenemo.“

„To si mogao da mi pričaš kada sam bila mala, znaš?“, prkosila je plavooka grudvica u njegovom krilu.

„A sada si velika? Ijaooo, pa ja nisam primetio. Pa to je nemoguće. Ko si ti?“, blesavio se Veks i počeo da je pipka rukama tobože iznenađenog lica.

„Ja sam tvoja ćerka Dunja!“, obasja ga široki kez.

„Jeeel? Ma kažem ti to je nemoguće!“, nastavio je igru. „Moja ćerka je mala devojčica. Ko si ti i gde si sakrila Dunju?!“, nežno je drmusao i golicao.

„Neeemooj, taticeee moj...“, zacenila se od smeha i privila mu se na grudi. „Ja sam tvoja Dunja, ali sam porasla.“

„Jesi, dušo moja.“

Kada je poljubio crvene obrašćiće, ona se odmače i prikova ga za klupu pogledom zrele osobe.

„Ja kad sam tužna sladoled od trešanja uvek pomogne.“

„Bubice, taj film nećeš da gledaš.“

„Moolim te! Pa evo u Šansi imaju ovde. Divaaan je, tata.“

„Otkud ti to znaš?“, trže se otac, a Dunja savi glavu i zapilji se u zemlju, nevešto trepćući.

„Pa čula sam od Snežane, nekad na odmoru prošetaju i kupe. Ona i drugari iz razreda.“

„A ti?“, naborao je čelo Veks.

„Ja ne... Dobro, jesam možda jednom... dva puta... ali...“

„Dunja, koliko puta treba da ti kažem? Zimi se ne jede sladoled. Ja stvarno više ne znam kako da ti objasnim i šta treba da uradim. Ista si...“, tu se Veks ujede za jezik, a knedla iz grudi se pope i zatvori mu grlo. „Ajmo kući“, uspeo je da procedi.

„Znam šta si hteo da kažeš. Ista si kao seka, znam. Je l' si zbog njih opet plakao? Zbog mame i seke?“

„Rastužio sam se, dušo moja, jesam. Nisam plakao. Muškarci ne plaču.“ „*Bar dok niko ne gleda*“, zadržao je misao za sebe.

„Nije tačno!“, pobuniše se plave loknice u njegovom krilu. „Eno Milošev tata, Zoran, je muškarac, a videla sam ga u parku, piše pesme neke i plače.“

„Dobro, Dunja, to je drugo.“

„Kako?“

„Pa on je čovek umetnik, njima je svašta dozvoljeno.“

Dunja skoči iz očevog krila, ugura svoje prstiče u njegove velike šake i reče:

„Tata, treba i ti da pišeš pesme. Onda bi mogao da se isplačeš ko čovek. Mislim, bar zimi da ih pišeš kada ne može da se jede sladoled.“ Veks ju je gledao očima punim neizrecive ljubavi: „Možda bi trebalo, samo kada bih umeo, dušo.“

„E pa ako i to otpada, ostaje nam samo jedno!“, uzviknula je i usmerila glavicu ka njemu i nastavila, „ajde tatice moj, dodji.“

„Nos - nooos... Nos - nooos...“, počеше oboje da uzvikuju u glas, trljajući veliki i mali hladan nos jedan o drugi. Bio je to ritual ljubavi i nežnosti između oca i ćerke, samo njihov ritual koju nikakva zla sudba ne može da pokvari, mislio je Vjekoslav, zla sudba koje je bilo i previše proteklih godina.

2. LJUBAVNA MUSAKA

proleće 2007, Beograd

Subota. Rumeno jutarnje sunce tek što je počelo stidljivo da izviruje iza vračarskih solitera, nesigurno, kao da okleva da obasja neprirodno belog mačka na prozoru poslednjeg sprata. Na prve snopove svetla on frknu i otrča u spavaću sobu fiksirajući gazdaricu koja je već bila na nogama. Uvrtala se kao vreteno zadovoljno odmeravajući svoje obline u bezobrazno velikom ogledalu u uglu. Pućila je usta i spuštala dlanove uz grudi, niz uzak struk.

„Pa gde je mamin dečko najlepší?“, tepala je svom ljubimcu koji je podigao jednu šapicu i gledao je kriveći glavu u stranu, kao da želi da kaže - *'Ajde posle se lickaj, daj da se doručkuje.*

„Danas moraš da budeš dobar dečak, mama ima puno posla. Ako sve bude išlo po planu, uskoro ćeš dobiti tatu“, graktala je koračajući ka ostavi. Vrata škripnuše i na taj zvuk i čangrljanje kaveza koji je tamo stajao, mačak počeo da slini i još energičnije se razmaha šapicom. Barbara zgrabi jednog miša i frljnu ga ka svom ljubimcu, ali dovoljno daleko da ga natera da se za doručak potruđi. „Priyatno, Luci! Uživaj i čuvaj kuću, brzo se vraćam!“; ciknu i pljesnu dlanom o dlan.

Još jednom se odmerila u ogledalu, a onda zatvorila za sobom vrata stana ostavljajući u potkrovlju samo Lucija da na miru komada dugorepog nesrećnika na pločicama kupatila.

* * *

Kamioni su uveliko stizali sa kvantaša, a preprodavci istovarivali gajbice i punili tezge bojama nadolazećeg proleća. Još uvek sanjiva Kalenić pijaca se prevrtala između vračarskih ulica, lagano izlazeći iz svoje sivkasto zelene pidžame i navlačeći na sebe šarenilo prirode. Umivala se vodom iz stotine bokala svojih trgovaca koji su polivali svoje proizvode. Subotnji pijačni dan je mogao da počne.

Na samoj ivici pijace na severnom platou, odmah preko puta parka i kafane „Kalenić“, uz birtijicu „Kod Todora“, Toni Ciganin je akordima svoje gitare ispraćao najvernije goste koji su popili koju flašu previše. U tome su mu zdušno pomagali prodavci životinja i njihov pravi mali zoo-vrt. Orkestar ptičica sa svih krajeva sveta, kuce, mace, zeke i jedno jare. Izgledalo je čak i da ribice u akvarijumima plivaju uz samu površinu vode, kao da i one žele da puste glas i doprinesu predstavi. Bas-podlogu koncertu davao je kršan čovek u narodnoj nošnji izdajući naredbe svom utreniranom nemačkom ovčaru, mameći osmehe prolaznika i radosne usklike dece. Kroz sav taj metež i gungulu, najednom poče da se probija oštar zvuk štikli koje su tukle o beton. „Tak-tak! Tak-tak!“, odzvanjalo je sve jače i najednom senka pade na zoo-plato. Kada je Barbara ušetala na scenu, sunce je brže-bolje ručicama podiglo oblak da se zakloni od urokljivih očiju i sklopčalo se ne provirujući. Njihala je svoje obline u ljubičastoj jakni i crnim helankama dok su štikle neumoljivo capkale i jedino se one još mogle čuti. Toni Ciga prekide svirku, gurnu pare u gitaru i nestade. Ptičice i sve životinje zamukoše u trenu kao da im je neko oduzeo glas, a muškarci kao omađijani blenuše oborenih donjih vilica. Barbara je klizila po severnom platou Kalenić pijace i jedini dokaz da na tom mestu vreme nije zauvek stalo bile su prodavačice koje su se krstile, a neke čak krišom tri puta pljuvale na zemlju. Nezemaljsku tišinu prekide piskav glas:

„Šta bleneš, Dragutine, oči ti ispale?!“, uštinu žena onog kršnog deliju i cimnu ga za mišicu pokazavši ka parkingu, „ulaz’ u auto!“

„Neka blene, ženo“, dobaci joj prija sa susedne tezge, „niko se od gledanja nije omrsio.“

Ova scena kao da prekide nevidljive čini koje su se prelivale iz Barbarinih očiju i vibrirale svakim njenim pokretom i na trenutak svi prisutni prasnuše u smeh, ali ne zadugo. Zanemeše čim je lepotica otvorila usta: „Trebaju mi jedan zec i dva petla. Može i kokoške, ne mora petao.“

Prodavci se zgledaše među sobom i poobaraše poglede u beton, kao da je on nudio izlaz iz situacije. Barbara je bila poznata u komšiluku i razne priče su o njoj kolale, ali nikada do sada nije kupovala toliko životinja odjednom pa zato do skora šaljivi abrovi iz komšiluka poprимиše ozbiljnu notu.

„Zec i dva petla kažeš?“, prostreli je pogledom prodavačica, Dragutinova žena.

„Tako je. I molim Vas da požurite.“

„Žurim, evo baš sam potrčala...“

„Molim?“

„Reko, ništa nema od tog posla. Niko neće da ti proda životinju ovde na plato. Imaš piliće dole niz ulicu, sa druge strane Kalenića. Odrane, očišćene, iznutrice, šta ti duša ište.“

„Trebaju mi žive“, uporna je bila Barbara.

„Je li ti...“, zareža Stojanka razvezujući kecelju, ne skidajući pogled sa sagovornice, „ovde si došla da se snabdevaš, a? Žive životinje ti trebaju na Bezimenu nedelju, je li?“

„Šta se to Vas tiče?“

„Tiče me se, što da me se ne tiče!!? Jeb...“, u pola psovke prekide je ista ona prija sa susedne tezge povlačeći je za suknju.

„Oprostite, komšika, Stojanka je malo popila od jutros.“

„Ko popio? Šta je s tobom, mori?“, zacrvene se Stojanka, a prija joj samo klimnu glavom i trepnu sa oba oka.

„Ajde, ajde“, gurala je podivljalu ženu u stranu, „evo, komšika, može jedan zekonja. Divan je za decu i ne raste više, patuljasta rasa.“

Barbara iskrivi usne u osmeh i pruži joj novac, pakujući bušnu kutiju sa zecom u ceger. Tada se onaj oblak ukloni i sunce ponovo proviri na plato, a na to Dragutinov vučjak kao da se ohrabrio pa skoči ka tezgi besno lajući. Barbara se prepade i ispusti ceger, kutija se otvori i zec pobeže niz ulicu izbegavši stravičnu sudbinu. Sada je ona bila crvena od besa, a do malopre razjarena žena poče da se smeje tako zarazno da joj se pridruži ceo mali zoo-vrt sa sve životinjama i ribicama koje počеше da se praćakaju na suncu. Jedino je seoski diplomata, Bojanka, pokušala da joj vrati novac i izglati situaciju, ali ova samo zgrabi od nje svežanj novčanica i baci joj natrag u lice:

„Prokleti da ste, svi do jednog! Platićete mi za ovo!“, dreknula je i utegnute helanke u štiklama otcapkaše preko ulice Maksima Gorkog praćene smehom i povicima sa platoa.

„Pička joj materina veštičja, meni došla da kune, krst je ubio!“,

„Aman, ženo, smiri se. Je l' znaš ti ko je to?“, reče Bojanka.

„Ne znam i ne zanima me!“

„Trebalo da te zanima, Stojanka crna. To je Barbara iz Gornjeg Nereda.“

„Koja bre? Od Ilića onih?!“

„Jes', od Ilića...“

* * *

Kada je Barbara Ilić stigla u svoj stan na poslednjem spratu solitera u Hadži Ruvimovoj, bilo je već suviše kasno da organizuje kupovinu životinja na nekom drugom mestu. Ručak je morao da počne da se sprema, a čini koje je osmislila i htela da uplete u sastojke moraće da izbaja na drugi način. Bezimena nedelja, kada se prinose žrtve zlim dusima, bila je na izmaku i ako je htela da najzad bude sve po njenom, stvar se morala obaviti tog dana. Najjača magijska svojstva ljubavnih čini poseduje međunožna krv veštice, a njoj još nije bilo to vreme u mesecu pa je morala da improvizuje.

Stajala je ispred svog ogromnog ogledala stežući pesnice tako da joj je koža belela. „*Luda moja Dobrila, prokletnice, samo da si mi ga prepustila... Šta se sve napravi zbog tebe.*“ U misli joj dođe sestra i onaj vreli letnji dan u Gornjem Neredu davne 1983. godine. Čaršijom je prolazio čovek srednjih godina, a sa njim golobradi mladić sa pogledom anđela. Kada su te oči našle put preko njihove kapije, pa preko dvorišta, ugnjezdile su se u trenu u njihova ženska srca. Samo što se izlomile nisu, koja će pre do bunara da stigne da zahvati bokal hladne vode i ponudi prolaznicima. Iako je Barbara bila brža, usput gurnuvši sestru u stranu, mladićevo srce je već odlučilo. Sačekao je da Dobrila ustane sa zemlje i donese svoj bokal, prihvatio ga, a usput se zahvalio osmehom Barbari čije je lice od jeda i ljubomore bilo kao kreč. Danima je molila sestru da joj prepusti mladića, preklinjala. Govorila joj je lepo i objašnjavala da je ona starija i prva treba da nađe proscu, ali Dobrila nije popuštala. Već godinu dana kasnije stari svat, vojvoda i kumovi, sa dve brojne familije, okupili su se u istom tom dvorištu i slavili venčanje Vjekoslava Konstantinovića i Dobrile Ilić. Tog prvog dana njihove bračne zajednice izgledalo je kao da se Barbara pomirila sa sudbinom, ali je u bliskoj budućnosti ipak odlučila da će mladoženju odvojiti od sestre kud puklo da puklo.

Godinu dana nakon svadbe, Dobrila je na nekoliko dana ostavila Vjekoslava u Beogradu i otišla u Gornji Nered da pomogne ocu i majci oko zemlje. Jedno večer, na ivici šumarka kod neutabanog puta ka naselju Trešnja, napala je zver. Krvava, izujedana i izbezumljena devojka uspela je da se spase i nađe put do kuće. „Nemoj nikome reč da kažeš, svim na svetu te zaklinjem“, rekla je kroz suze Barbari koju je zatekla na vratima, ali se ujedni na telu nisu mogli sakriti. Vjekoslav i roditelji su bili van sebe, ali tu se više ništa nije moglo. Dobrila je primljena u urgentni centar i tamo zbrinuta. Dobila je injekciju protiv besnila i ubrzo poslata kući. Fizičke rane su ubrzo zarasle, ali one dublje, duševne, njima je trebalo vremena. Kasnije kada su Dobrila i Vjekoslav dobili

prvu ćerku Milicu, njoj kao da bi bolje na neko vreme, ali beše to kratkog veka. Dijagnostifikovan joj je posttraumatski stresni poremećaj i njeno mentalno stanje imalo je uspone i padove. Od 1990. sa svojih dvadeset i pet godina i ćerkinih pet, nakon niza terapija i podrške supruga i dalje je povremeno tvrdila da je progone vampiri sa Trešnje koji je nikada neće ostaviti na miru, ali joj se život ipak koliko-toliko vratio u normalu. Godine 1998. dobili su ona i Vjekoslav drugu ćerku, Dunju. Zajedno sa decom povremeno je odlazila u Gornji Nered, a njihov dolazak baba i deda uvek su željno iščekivali. Nakon jedne takve posete, kada je Dunja napunila dve godine, policija je obavestila Vjekoslava da je Dobrila Konstantinović okončala svoj život.

„Prokleta Dobrila!!!“, urlikala je Barbara prenuvši se iz misli.

Skinula je helanke do kolena i uzela žilet. Razmakla je butine, a prstima leve ruke u jednu stranu raširila svoj polni organ. Žilet tada zari duboko u sluzokožu, odbaci ga i dohvati čašu koja poče da se puni gustom crvenom. Luci namirisa krv i dotrča da očisti ostatke sa parketa.

Musaka se već krčkala na šporetu i ovo je bio finalni sastojak koji je uz ritual trebalo dodati. Životinje nije uspela da kupi na Kaleniću, ali je verovala da će ovakva njena žrtva biti dovoljna da čini urode plodom. Zapalila je dve crvene sveće u gornjim uglovima kuhinjskog stola na koji je prostrla satensko platno iste boje, a na sred stola postavila drugu šerpu u koju je prebacila veći deo musake. Kada se plamen sveća razgoreo, ona poče da sipa svoju međunožnu krv iz čaše po obodima posude sa ručkom i recituje bajalicu, prvo tiho, skoro nečujno, šapatom, a onda sve glasnije, da bi na kraju užasan vokal odzvanjao u svim uglovima potkrovlja:

*„Krv međ noge moje, Krv u srce tvoje,
dok je morske pene, da pukne bez mene.
Krv i telo moje, do muškosti tvoje,
ne video druge žene, da svene bez mene.“*

Kada je završila, gurnula je manju i veću šerpu nazad u rernu da se musaka zapeče i krenula da se sprema. Ručak je trebalo je odneti u Bulevar gde su živeli Dunja i Vjekoslav. I tako, sedam godina nakon samoubistva svoje sestre, na Bezimenu nedelju, kada su zli dusi najjači, Barbara je odlučila da je kucnuo čas. Urokljive, prelepe oči gledale su u svoj odraz u ogledalu dok se oblačila.

„Bićeš sa mnom, Vjekoslave Konstantinoviću, ili te biti neće...”

* * *

Nešto kasnije taksi je dovezao Barbaru do kafane Lipov Lad u Bulevaru. Nosila je veću posudu ljubavne musake za Vjekoslava, i manju neobajane musake za Dunju. Zadovoljno se smeškala dok je izlazila iz lifta i pritiskala zvonce stana Konstantinović. Plavokose loknice otvoriše vrata i baciše joj se u zagrljaj:

„Tetka moja!“, obasula je poljupcima. „Tata nije tu.“

„Ćao, Dunja! A gde je? 'Oće doći brzo? Vreme je ručku...”

„Otišao je da obiđe mamu... Mamu i seku.“